

Sygnatura akt I C 465/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 03-02-2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Mikołajczak

Protokolant: Beata Kocot

po rozpoznaniu w dniu 03-02-2014 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **P. E.**

przeciwko (...) **w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...)

w W. na rzecz powoda P. E. kwotę 3.863,23 zł (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt trzy złote 23/100) z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 3.067,22 zł od dnia 01.03.2013 r. do dnia zapłaty,

- 796,01 zł od dnia 31.01.2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.471 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze kwotę 242,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 465/13

UZASADNIENIE

Powód P. E. , reprezentowany y przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) w W. kwoty 3.067,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty . Uzasadniając swoje żądanie podniósł, iż w dniu 14 maja 2010r. stanowiący jego własność samochód marki O. (...) nr rej. (...) brał udział w kolizji drogowej , której sprawca posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego .

Pozwany po zgłoszeniu szkody , dokonaniu oględzin i wyceny szkody decyzją z dnia 16.06.2010r. przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 1.769,69 zł .

Powód podniósł , iż po uzyskaniu kalkulacji naprawy oraz po wypłacie uznanej kwoty odszkodowania, celem weryfikacji stanowiska strony pozwanej zlecił rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie wyceny w zakresie poniesionej przez powoda szkody . Rzeczoznawca ustalił wartość szkody w pojeździe powoda na kwotę 4.336,91 zł . Koszt prywatnej opinii stanowił kwotę 500 zł .

W piśmie z dnia 03 lutego 2014r. z uwagi na wyniki opinii biegłego sądowego powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.863,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami :

-od kwoty 3.067,22 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty ,

-796,01 zł od dnia 31.01.2010r. do dnia zapłaty .

Powód domagał się nadto zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

Odpowiadając na tak sformułowany pozew pozwany (...) w W. , reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości. Argumentując swoje stanowisko strona pozwana przyznała, iż nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za naprawienie szkody, jednakże nie zgadza się z ustaloną w prywatnej opinii jej wysokością. Żądana suma nie stanowi bowiem celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek kolizji drogowej , do której doszło w dniu 14.05.2010r. w J. uszkodzeniu uległ stanowiący własność powoda samochód marki O. (...) nr rej. (...).

Odpowiedzialny za kolizję był prowadzący samochód F. (...) o nr rej. (...) W. S. .

Sprawca zdarzenia posiadał wykupioną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej u (...) w W..

Powód zgłosił ubezpieczycielowi odpowiedzialnego za kolizję roszczenie o wypłatę odszkodowania . Pozwana przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi do wypłaty kwotę 1.769,69 zł .

Ponieważ wypłacona kwota odszkodowania nie pozwoliła powodowi na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji , pismem z dnia 04.02.2013r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do dopłaty odszkodowania w kwocie 2.567,22 zł zgodnie z przedstawioną opinią techniczną oraz do zwrotu kosztów wykonania opinii w kwocie 500 zł .

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwana zaproponowała dopłatę odszkodowania w kwocie 1.030,31 zł , na co powód nie wyraził zgody .

Dowód : wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym, ocena techniczna nr (...), opinia techniczno-ekonomicznej nr (...) z wyczeniem kosztów naprawy , faktura vat (...) z dnia 23.01.2013 roku, pisma pozwanej z dnia 16.06.2010 roku , z dnia 20.02.2013 roku, przesądowe wezwania do zapłaty z dnia 04.02.2013 r. , akt szkodowych nr 195006/1 ;

Na zlecenie Sądu biegły z zakresu (...) ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 5.132,92 zł brutto .

Dowód : opinia biegłego J. W. k. 56-65 akt ;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ujawnionym dowodom z dokumentów Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych środków dowodowych. Nie budziły one bowiem żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności oraz zgodności z przedstawionym w nich stanem rzeczy. Wzajemnie ze sobą korespondowały, a ich treść zgodna była z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Stanowiły one spójną i logiczną całość. Obopólnie się uzupełniały tworząc chronologiczny ciąg zdarzeń. Nie zostały nadto w toku postępowania skutecznie zakwestionowane przez strony procesu, co w myśl zasady wyrażonej w art. 230 k.p.c. pozwalało uznać stwierdzone w nich okoliczności za przyznane.

Sąd dał także w całości wiarę wydanej w sprawie opinii biegłego J. W. . Była ona bowiem pełna i logiczna, a wypływające z niej wnioski spójne i jasne. Ponadto wydana została przez osobę posiadającą fachową wiedzę w odpowiednim zakresie. Oceniając tak sporządzoną opinię biegłego Sąd nie doszukał się podstaw, dzięki którym mógłby odmówić jej

wiary. Płynące z niej konkluzje były bowiem rzetelne i należycie uzasadnione, a Sąd przyjął je za wiarygodne w całej rozciągłości. Pozwany po doręczeniu mu odpisu opinii nie wniósł żadnych zastrzeżeń.

Strona powodowa oparła zgłoszone roszczenie o przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania, za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela z tytułu odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (vide: wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, OSNC 2004/4 poz. 51 por. też m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. II CR 425/72 OSNCP 1973/6 poz. 111; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r. II CR 371/70 OSNCP 1971/5 poz. 93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1971 r. III CRN 450/70 OSNCP 1971/11 poz. 205; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 903/2000, OSNC 2003/1 poz. 15). Przy czym za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie z nich, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności - istniejącej przed wyrządzeniem szkody - przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są natomiast koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Przyjęcie bowiem cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia (która może być zróżnicowana), nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Ponadto zważyć należy, iż jeżeli ubezpieczyciel nie kwestionuje uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy.

Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu naprawczego, który zgodzi się zreperować auto przyjmując stawki zaproponowane przez zakład ubezpieczeń. Jedynym warunkiem normującym wysokość odszkodowania są zatem niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, bez względu na to gdzie ów pojazd był poddany reperaturze. Innymi słowy jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można tym kosztom przypisać wymienione kryteria, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. Tę zasadę należy stosować także wówczas gdy poszkodowany nie dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by stawki za prace lakiernicze i blacharskie zastosowane przez biegłego przy ustalaniu wysokości odszkodowania odbiegały od cen lokalnych.

Poza tym pamiętać także należy, iż podstawą wypłaty odszkodowania w niniejszej sprawie jest ubezpieczenie komunikacyjne odpowiedzialności cywilnej, w którym obowiązuje - wyrażona w art. 361 § 2 k.c. - zasada pełnego naprawienia szkody (oczywiście z uwzględnieniem art. 36 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Mając na względzie zakres uszkodzeń i technicznie uzasadnione sposoby ich naprawy, przyjęcie przez powoda kosztów niezbędnych materiałów w ustalonej przez niego wysokości było w ocenie Sądu usprawiedliwione. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega bowiem na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli osiągnięcie tego celu następuje przy użyciu nowych elementów

i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6 poz. 111). Jeżeli natomiast ubezpieczyciel z jakichkolwiek przyczyn wykona naprawę w niepełnym zakresie lub używając niższej jakości części lub materiałów niż technicznie przewidziane w rzeczywistości nie przywróci stanu sprzed wypadku, to szkoda jego nie zostanie naprawiona w całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988, I CR 151/88, LEX 8894).

Tym samym, w ocenie Sądu, powód miał prawo użycia oryginalnych części serwisowych miast ich tańszych odpowiedników. Tym bardziej, iż pozwany takowych nigdy nie wskazał (podając same kwoty). Nie uzasadnił także jakimi kryteriami – prócz ewidentnie czysto cenowych – kierował się przy ustalaniu wartości kwestionowanych elementów. Pamiętać bowiem należy, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6 poz. 111). Jednakże procesu owego „przywracania” nie mogą determinować jedynie kryteria cenowe.

Ponadto dodać należy, iż zgodnie z § 2 pkt 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, za części oryginalne uznaje się także te części, których producent zaświadczy, że są one tej samej jakości co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych. Zważyć jednakże trzeba, iż celem powołanego rozporządzenia było ograniczenie przywilejów po stronie producentów samochodów, prowadzących do ograniczania konkurencyjności. Wobec tego regulacje te dotyczą wyłącznie zagadnień związanych z ochroną konkurencji na rynku motoryzacyjnym i w żaden sposób nie mogą ograniczać prawa poszkodowanego do uzyskania pełnej kompensaty poniesionej szkody tj. przywrócenia do stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu, co wymaga uwzględnienia w procesie likwidacji szkody elementów identycznych z tymi, jakie zostały uszkodzone. Z uwagi na istnienie obowiązku pełnego naprawienia szkody oczywista i zrozumiała jest konieczność oddzielenia zagadnień związanych z prawem odszkodowawczym od zagadnień związanych z rynkiem konkurencji i regulujących jego działanie - są to bowiem dwie niezależne od siebie płaszczyzny, a należyte wykonanie zobowiązania zaciągniętego przez zakład ubezpieczeń wymaga ich oddzielenia. W konsekwencji zastępowanie występujących uprzednio w pojeździe części oryginalnych częściami alternatywnymi jest dopuszczalne, ale pod bezwzględnym warunkiem, że poszkodowany wyrazi na to zgodę.

Konstatując poczynione uwagi Sąd uznał, iż w pełni uzasadnionym było roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 3.863,23 zł., stanowiącej różnicę pomiędzy wartością szkody uszkodzonego pojazdu, a wysokością dotychczas wypłaconego odszkodowania.

Z tych względów Sąd za zasadne uznał roszczenie powoda w zakresie żądanej kwoty 500 zł stanowiącej koszty wykonania prywatnej kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego. Jak wynika z opinii biegłego sądowego wątpliwości powoda co do wysokości ustalonego odszkodowania były uzasadnione.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i § 2 k.c., stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

O obowiązku ponoszenia i rozkładzie kosztów postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. Zasądając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.471 zł, w skład której weszła opłata od pełnomocnictwa, koszty opłaty sądowej oraz koszty zastępstwa procesowego powoda.

Kosztami opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa także obciążono pozwanego zgodnie z zasadą wyrażoną w powołanym art. 98 kpc.